

Ketabton.com

نیمګړي ارمانونه

(د ولسي شاعر محمد عالم حیران د شعرونو جونګ)

راټولونکی

محمد اسمعیل یون

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

نیمګړي ارمانونه	د کتاب نوم:
محمد عالم حیران	شاعر:
محمد اسمعیل یون	راټولوونکی:
یون کلتوري یون	خپرندوی:
۱۰۰۰ ټوکه	چاپشمېر:
۱۳۶۹ ل کال	لومړۍ چاپ:
۱۳۸۷ ل کال	دویم چاپ:
(۲)	د راټولوونکي
	پرله پسې نومره:
	د خپرندوی
(۲)	پرله پسې نومره:
ضیا الرحمن ضیا	کمپوزر:

نیولیک

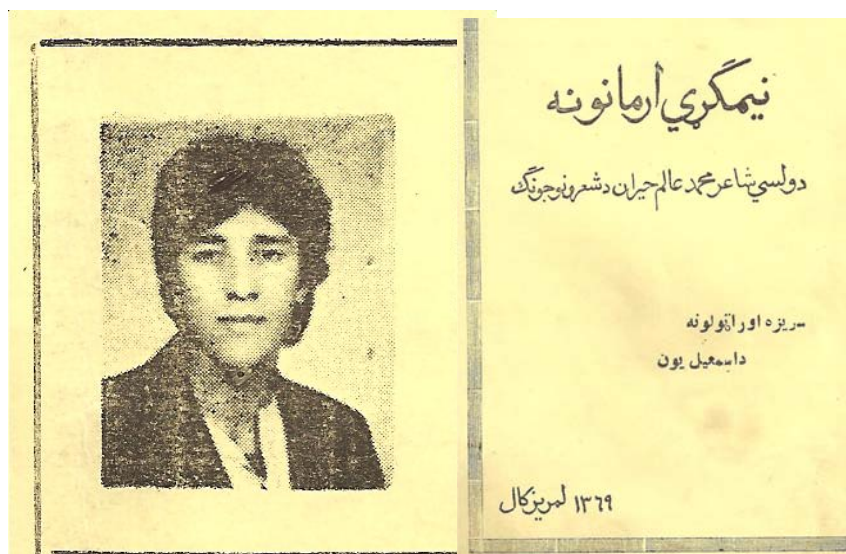
مخ	سرلیک	گڼه
۱	د دویم چاپ سریزه	۱
۸	یادښت	۲
۱۰	سریزه: هر سهار...	۳
۲۴	بېلابېل شعرونه	۴
۷۹	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۵

د دویم چاپ سریزه

دا شعري ټولگه چې ستاسو په لاسو کې ده، دا د لغمان د یو متوفی شاعر، خدای بښلي محمد عالم حیران، د هغو شعرونو مجموعه ده، چې له نن څخه (۱۹) کاله وړاندې پر ۱۳۲۹ ل کال، ما راټوله کړې او پر همدې کال مې په کابل کې چاپ کړې ده. د حیران دا شعرونه ما د نږدې یو کال په بهیر کې هماغه مهال له بېلابېلو لارو، چې ددې ټولگې په سریزه کې ورته اشاره شوې، راټول کړل او پر همدې (۱۳۲۹) ل کال مې د هغه وخت د حکومت د فرهنګي موسسو بېلابېلې دروازې وټکولې، چې دا شعرونه پرې چاپ کړم، خو د چاپ امکان یې برابر نه شو. هغه وخت له دولتي چاپي امکاناتو پرته نور امکانات نه وو، شخصي چاپ هم د پردود نه و، تر دې دمخه په ټول افغانستان کې فکر کوم د چاپ په دومره اوږده بهیر کې، یوازې دوه یا درې عنوانه پښتو کتابونه په شخصي لگښت چاپ شوي وو، نور په شخصي لگښت د چاپ کلتور بېخي دود نه و. زه چې ددې ټولگې د چاپ په برخه کې له دې موسسو نهیلې شوم، نو د شخصي چاپ مفکورې مې په ذهن کې

غځونې وکړې، هغه وخت د شخصي لگښت پيدا کول هم څه اسانه خبره نه وه، ډېر هلې ځلې مې وکړې، په دې برخه کې هم پاتې راغلم، خو په پای کې مې په خپل ټولگيوال (پښتون بهرامزي) سترگې خوږې شوې. (دا مهال زه د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځي د پښتو څانگې د درېيم ټولگي محصل وم.) پښتون بهرامزي زما ټولگيوال هم و او زما نږدې ملگری هم، په درس کې په منځنۍ کټه گوري کې راته، خود پښتونولي او ملي احساس له مخې په لومړۍ درجه اشخاصو کې و، اقتصاد يې هم ترمنځنۍ کچې لږ لوړ و. دده نيکه بهرام خان د مشروطه غوښتونکو د غورځنگ فعال غړی و، نو ځکه ده خپل تخلص د پلار پر ځای، نيکه ته منسوب کړی و، لنډه دا چې دی پر پښتو ډېر مين ځوان و، تل به يې ماته ويل: ((پښتو ته د فکري او فرهنگي کار سرته رسول ستا کار دی، خو که چېرې خبره د خړپ او ترپ، پيسو او يا هم د زور راغله، نو بيا ته موږ ورته پرېږده...)) کله چې ددې کتاب د چاپ خبره راغله، نو ما ورته وويل، چې فکري کار خو ما ترسره کړ، اوس نور څه دا بل کار ستاسو دی، هغه وويل: ((راځه داسې به وکړو چې پر نورو کسانو به وگرځو، که څوک پيدا نه شول، نو بيا به خپل زور ووهو)). ډېره لټه مو وکړه، خو څوک پيدا نه شول. په پای کې دی مجبور شو خپله هغه

پانگه چې له کوره يې هم پټه وه، راوباسي او د کتاب د چاپ غم وځوري، کله چې چاپخونې ته لاړو، په هغو پيسو هم چاپ ناشونی و. خو ورځې نور هم د پيسو په لټه کې شو، له خپل يو بل ملگري څخه مې يو مقدار پيسې د احسن پور په توگه واخيستې، نو په دې ډول د کتاب چاپ لگښت پوره شو. بيا مې له ښوونې او روزنې وزارت څخه، (په شخصي لگښت د

کتاب چاپ) امر واخيست، هغوی خپلې چاپخونې ته وليکل چې که چېرې دوی په خپل لگښت کتاب چاپوي، ورته چاپ يې کړئ! د پوهنې چاپخونې رئيس ښاغلی عبدالکبير کاکړ مې پېژندگلوی و، د لغمان و، فرهنگي سپری و،

د محاسبې رئیس یې راوغوښت او ورته یې وویل، چې موږ سره مرسته وکړي او ډېره گټه راباندې ونه کړي، د څو ورځو په بهیر کې مو په حروفچیني ډول د کتاب د چاپ کار خلاص او د یو زر ټوکو په شمېر مو کتاب چاپ کړ. د کتاب پښتۍ ساده، پر لومړي مخ د کتاب عنوان او پر څلورم مخ د ښاغلي پښتون بهرامزي عکس او له هغه څخه شوې مننه چاپ شوي وو.

د کتاب تر چاپ دمخه ما او بهرامزی صیب داسې تړون کړی و، چې کله کتاب چاپ شو، نو د خرڅلاو له لارې به یې ده ته خپلې او زموږ بل ملگري ته خپلې پیسې بېرته ورکوم او که چېرې یې پیسې زیاتې شوې، په هغو به نور کتابونه چاپوم. کله چې کتاب چاپ شو، زه او پښتون بهرامزی له خوشالۍ نه په کالیو کې نه ځایېدو. د یوې میاشتې په بهیر کې مو په زور او رضا پر لیکوالو او د شعر پر مینوالو دا اثر خرڅ کړ، عاشق الله فریاد او اکبر کرگر موږ سره په دې برخه کې ډېره مرسته وکړه، د کتاب تر خرڅلاو وروسته د پښتون بهرامزي پیسې هم پوره شوې او زموږ د هغه بل ملگري پور هم خلاص شو، خو څرنگه چې ځینې کتابونه له موږ څخه په وړیا ډول تللي وو، نو د بل کتاب چاپ ته څه ترې پاتې نه شول، خو موږ ته یوه لویه لاره خلاصه شوه او هغه دا چې په شخصي لگښت کتابونه چاپولای او بېرته یې لگښت هم

راکښلای شو، دا یو فرهنګي انقلاب نه و، خو د یو فرهنګي
 انقلاب د پیلامې لپاره یې موږ ته د جرئت وزون نه جوړ کړل،
 بیا مو همدې لړۍ ته دوام ورکړ، هغه وخت اکثر و خلکو زموږ
 ددې هڅې ملاتړ وکړ، خو ځینو به اعتراض کاوه، چې ولې یې
 د لګښتوال عکس چاپ کړی او مننه یې ترې کړې، خو موږ به
 ورته ویل، دا د هغه حق دی، هغه چې د یو کتاب لپاره دومره
 لګښت ورکوي، نو له موږ څخه په یوه مننه، څه شی کمېږي؟
 دې سره به نور خلک هم تشویق شي، چې همدې لړۍ ته دوام
 ورکړي. اوس چې له هغه وخته نږدې شل کاله تېرېږي او خپله
 زما په لاس، تر سلو عنوانو زیات هغه اثار چاپ شوي، چې
 لګښت یې زموږ هېواد پالو فرهنګپالو افغانانو ورکړی
 دی. موږ پرې زیات خوشاله شوي یو او دا کار یو فرهنګي
 انقلاب ګڼو. ان ددې کتاب تر چاپ نږدې شل کاله
 وروسته بیا هم دا اثر په شخصي لګښت چاپېږي، خو هغه
 خوند او مزه چې ددې کتاب پر لومړي چاپ ما ځکلي،
 تراوسه یې زما فرهنګي مینه تازه ساتلې ده، نو ددې کتاب
 د بیا چاپ پروخت لازمه ګڼم، له ټولو هغو فرهنګپالو
 څخه

چې ددې کتاب او نورو اشارو د چاپ په برخه کې مرستندوی شوي، مننه وکړم، په تېره بیا له ښاغلي پښتون بهرامزي څخه. ښاغلی بهرامزی د تنظیمواکۍ د جگړو پر مهال د یوه خونړي تنظیم له خوا بندي شو، خو خدای خبر چې د خدای مخلوق ته د ده د کومې ښېگڼې له امله روغ رمت، له دې وژونکو وژغورل شو، زما خو زړه دا وایي چې کېدی شي، د گڼو ښېگڼو تر څنګ یې د فرهنګي خدمت دا یوه ښېگڼه هم مخې ته ودرېدلې وي. بهرامزی اوس په ډنمارک کې ښه ژوند لري، خو څومره چې زه هغه پېژنم د حیران کتاب د چاپ خاطره به یې اوس هم په ذهن کې همداسې تانده وي.

له دې داستان څخه مې هدف دا و چې د هېواد فرهنګ ته کار کول له دغسې ستونزو، کړاوونو، دردونو، خوډېرو خوندونو سره مل دی. که څوک د زړه له تله خپلو هېوادوالو سره مینه ولري، نو خدای (ج) یې ضرور د بري مقام ته رسوي. ما خپله فرهنګي مبارزه له همدغو حالاتو راپیل کړې، اوس د نورو لویو فرهنګي کارونو، چې ترسره کول یې زما په وس کې نه دي، خو د بريالیتوب په لټه کې یې یم او د زړه له کومې ورته کار کوم، له خپلو هېوادوالو هیله لرم، ————— پورته د دعا لاسونه پورته کړي، چې خپل هېواد د پردیو له کلتوري

او فکري يرغل څخه وژغورو او د نړيوالو په کلتوري
تصويرونو کې، موږ هم د خپل کلتور ځلانده تصوير په خپلو
سترگو وگورو.

په همدې هيله
پوهندوی محمد اسمعيل يون
د ۱۳۸۷ ل کال د سلواغې ۵مه
کابل - افغانستان

يادښت

د خوښۍ ځای دی، چې د ښوونې او روزنې مطبوعه د خپلو بنسټیزو دندو، یانې د هېواد لویو او زامنو ته د درسي کتابونو د چاپولو په خوا کې یو ځل بیا ددې بری ترلاسه کړي، چې د یو ځوان او تکړه شاعر محمد عالم حیران، د شعرونو مجموعه چاپ کړي.

محمد عالم حیران په یوې غریبې کورنۍ کې سترگې پرانیستي، خپل خوږ عمر یې خلکو ته د خدمت په لار او د خپلې مورنۍ خوږې ژبې پښتو په پاللو او روزلو کې تېر کړی دی.

د حیران د شعرونو دا مجموعه د ښاغلي محمد اسمعیل یون په زیار او هڅه راټوله او چاپ ته تیاره شوې ده. د حیران شعرونه یو خاص خوند او کیفیت لري او لکه څنګه چې له زړه نه پاڅېدلي په زړه لګي او هغه ته قوت ښیي. د ښوونې او روزنې مطبوعه په داسې حال کې، چې ښاغلي یون ته د هغه د کار او زیار په لار کې ستر بریالیتوبونه غواړي، خپله دنده بولي، چې د هېواد د بډای فرهنگ په ژوندي ساتلو کې د هر راز علمي، ادبي او هنري اثارو په چاپولو او خپرولو کې خپله ملي او هېوادنۍ دنده سرته ورسوي.

په درنښت
ډیپلوم انجنیر عبدالکبیر کاکړ
د ښوونې او روزنې د مطبعې رئیس

سريزه:

هر سهار چې د چمن کونج او کنار لټوم زه په هغو گلخپرو کې مخ د يار لټوم

ولسي شعر او شاعري د هرې ټولنې د ادبياتو يوه ځانگړې
او غوره برخه جوړوي او د ادبياتو د نورو برخو تر څنگ په ډېر
ژور ډول د ټولنې د حالاتو او پېښو انځورنه کوي.

په ولسي شاعري کې د ټگۍ برگۍ او تېرويستلو نښې او
نښانې نه ليدل کېږي، له يوه پاک زړه څخه راوتلې وي او د هر
چا د زړونو تل ته ننوزي. په ولسي شعر کې د کوم واکمن
ستايينه او د هغه د زور تر برچې لاندې د هغه توصيف نه ليدل
کېږي او نه دا شاعري د بازار په تله د ورځې په نرخ خرڅېږي،
بلکې ولسي شعر او شاعري د ټولنې تاريخ دی، د هغې د
ماضي هنداره ده او د راتلونکي لپاره الهام.

او ښه خو لا داده چې زموږ د پښتو ژبې ولسي شاعري ډېره
غني او پراخه ده او زموږ د ټولنې او د هغې د روحياتو د
پېژندنې يوه ځلېدونکې پاڼه ده. ولسي شاعري خپله په ولس
کې د زېږېدونکو شاعرانو زېږنده ده او د پرديو له هر ډول
اغېزې څخه لرې پاتې ده.

يو ليکوال وايي: ((د خلکو سندرې هغو خلکو ويلې دي چې سواد يې نه درلود. ليکل او لوستل يې په عمومي توگه نه وو زده او دا سواد نه لرل باعث شوې ده، چې عاميانه شاعران د هر ډول بهرني تاثيراتو څخه محفوظ پاتې شي. دوی کومه نمونه، نه درلوده چې د هغه څخه تقلید وکړي د شعري قواعدو کوم اقتدار نه و، چې د هغه څخه پيروي وکړي. نو دوی مجبور وو، چې د خپل شخصي ابتکار څخه کار واخلي او نوی شعر خلق او ايجاد کړي او دې مجبوريته داسې ادب راپيدا کړی دی، چې لوړ شعري ارزښت لري او په واقعي توگه د يوه ولس روح منعکسوي.^(۱)

يو بل پوه وايي: ((د عوامو هنر همېشه ساده وي، زيات تجمل او سينگار نه قبلوي او د ژوند له حياتي اړتياوو سره پيوستون لري.))^(۲)

د پښتو شاعرۍ زياته برخه د پښتو په ولسي شاعرۍ پورې تړلې ده. هغه خوند او زوږ چې زموږ په ولسي شاعرۍ کې ليدل کېږي او د خلکو زړونو ته ښه رسېږي، زموږ په معياري شاعرۍ کې چې د باسوادو يا د تحصيل لرونکو

^(۱) پوهاند دوکتور مجروح، وږمه مجله، ۱۳۵۴ل کال، ۴گڼه، ۲۷ مخ.

^(۲) محمد صديق روهي فولکور پېژندنه، د علومو اکاډمي، ۱۳۲۵ل کال، ۱۲۸ مخ.

شاعرانو زېږنده ده او د هغوی له خوا رامنځته شوي، نه لیدل کېږي. اوس هم په زیاتو کورونو کې حتی د ښارونو په زیاتو کورونو کې د سیمه ییزو او محلي سندرغاړو کیستونه اوږدېدل کېږي او دا د دې ښکارندويي کوي، چې زموږ ولسي شعر زموږ د خلکو پر زړونو ښه لگېږي او له هغه څخه خوند اخلي.

د پښتنو زیاتې او یاکه ووايو ټولې سیمې له ولسي شاعرانو څخه ډکې دي، خو په ځانگړي ډول د هېواد ختیځه سیمه د پښتو د ولسي شعر او هم د معیاري شعر او ادبیاتو د یوې سترې زېږندویزې سیمې حیثیت لري. دلته داسې شاعران زېږېدلي، لوی شوي او ژوند یې له لاسه ورکړی، چې کلونه کلونه به یې د شعرونو انگازې زموږ د خلکو په زړونو کې تاوېږي. د ملنگ جان، محمد نور، شیخ احمد خان، حنان او له داسې نورو نومونو سره زموږ خلک ښه بلد دي او پر زړونو یې ښه لگېږي، خو موږ دلته پریو بل ولسي شاعر محمد عالم حیران چې ده به هم د هغو ځای نیولی وای خو ژوند ورسره یاري ونه کړه او په ډېره ځوانۍ کې یې ورژاوه او له شعرونو ډک زړه یې گورته کښته کړ، خبرې کوو. خو بیا هم ده د ژوند په ډېره تنگه او لنډه موده کې د خلکو په زړونو

کې خپل ځان ته لاره پرانیستله او په خپلو خوږو شعرونو او اواز یې تل تر تله د خلکو په زړونو کې د اوسېدو ځای پیدا کړ. دی د لغمان ولایت د الینگار په بنکلي شاعرانه سیمې، هغه سیمه چې طبیعت یې شاعرانه دی، جوړښت یې شاعرانه دی او خلک یې شعر مزاجه دي، زېږېدلی دی، نو باید حیران ښه شعرونه ووايي او خواږه یې ووايي.

یوه لیکوال، هغه وخت چې حیران ژوندی، و د هغه په باب لیکلي: ((محمد عالم حیران د محمد سالم زوی د لغمان ولایت د الینگار ولسوالۍ په کټل کې پر ۱۳۳۰ ل کال زېږېدلی دی. نوموړی شاعر له ډېرې غریبې کورنۍ څخه دی، کسب یې نجاري دی، سربېره پر دې چې تکره نجار دی په زړه پورې هنرمند هم دی، ډېر کیستونه لري. نوموړي شاعر مکتب نه دی لوستی، سواد یې له خپلو همزولو څخه زده کړی دی.

حیران د شعرونو دوه مجموعې لري، چې دده د ویناله مخې یې د شعرونو تعداد (۲۲۰۰) ټوټو ته رسېږي، اکثره شعرونه یې عشقي دي. د ښاغلي حیران ځینې شعرونه د ورځپاڼو له خوا چاپ شوي او ځینې شعرونه یې په راډیو او ټلويزیون کې د هنرمندانو له خوا ویل شوي دي)).^(۱)

^(۱) الینگاري شاعران، عزیز تحریک، ناچاپ.

کله چې حیران پنځه کلن و، نو له خپل پلار سره یې په نجاری کې مرسته کوله او کله چې یې د خپلو ملگرو او په مسجد کې د کتابو د لوستلو په واسطه سواد زده کړ، نو له شعر او شاعری سره یې هم علاقه پیدا شوه او په لږه موده کې یې پر شعر ویلو پیل وکړ او پر ۱۳۴۵ل کال یې خپل ځینې شعرونه محلي هنرمندانو ته ورکړل او د هغو له خوا زیات تشویق شو. حیران پر ۱۳۲۱ل کال د کابل د تلاشی په کنډک کې سرتېری شو، څه موده وروسته له هغه کنډک څخه جنايي کورس ته معرفي کړای شو. پر ۱۳۲۲ل کال له کورس څخه فارغ شو، د همدې کال د میزان په میاشت کې یې د وظیفې پر اجرا کولو پیل وکړ او د همدې کال د جدي میاشتې پر لسمه نېټه د لغمان ولایت د ((ده زیارت)) په کلي کې په یوې مخامخ جگړه کې شهید شو. روح دې ښاد وي.

له محمد عالم حیران څخه دوه زامن او دوه لورګانې پاتې دي. اوس راځو د حیران د شاعری څرنگوالي او څومره والي ته!

حیران د خپل ټول ۳۲ کلن ژوند په موده کې هر څه چې یې له لاسه کېدل ویې کړل او ښه خو لا داده، چې د ژوند سختیو او کړاوونو د شاعری پر لاره بوته او په کومې بلې لارې یې د تلو تکل ونه کړ. سعد الله جان برق وايي: ((په هر چا چې غم ډېر شي

نو دریو شیانو ته به مخه کوي. یا به لېونی کېږي، یا به شرابو ته پناه وړي او یا به شاعری ته مخه کوي. (۱)

که موږ د ژوند د سختیو پورتنیو دریو نتیجو ته وگورو، نو ښه به هغه څوک وي، چې شاعری ته مخه کړي او یا شاعري ورته مخه کړي او دوه نورې خويي انسان د ټولنیز ژوند له عادي بهیر څخه باسي. خو حیران هم ښه په دې دی، چې شاعری ته یې مخه کړې او په دې توگه یې د ژوند له سختیو سره د مبارزې لاره نیولې ده. حیران د خپل ځوان او لنډ عمر په موده کې وکولای شول، په خپلو ځوانو شعرونو سره د ژوند او د خپلې ټولنې مختلف اړخونه راوسپړي او د شعر او نظم په ژبه یې د موسیقۍ خپې هم له شعر سره یوځای کړي، چې وکولای شي د خپل زړه کوکې په لاس ډول خلکو ته ورسوي.

(۱) لاس او گرېوان، د عبدالرشید رشید خاږد شعرونو جونگ، د سعدالله جان برق سريزه.

هغه په ډېره تنګۍ ځوانۍ کې پر شعر لیکلو پیل کړی و، کله چې د هغه شعرونه محلي سندرغاړو د موسیقۍ په څپو کې ولوستل، نو دده پېژندګلوي هم له هغو سره زیاته شوه، ترڅو چې دی یې هم له خپلو شعرونو سره یوځای د موسیقۍ زړه راګېسونکي سمندر ته کش کړ او دې کار خود حیران شاعري او شهرت ته دومره ځواک ورکړ، چې نن یې موږ هم دې ته مجبور کړو، چې قلم راواخلو او د هغه د ژوند او سندرو په باب تر وینه وینه ولیکو. حیران د خپل ژوند تر وروستي بریده د څومره والي او څرنگوالي له پلوه د کتنې وړ شعرونه لیکلي او په دې موده کې یې په خپل اواز په سلګونو کیسټونه ثبت کړي دي. خپل شعرونه یې هم د موسیقۍ په څپو کې ویلي او د نورو هم.

د حیران ټول شعرونه د موسیقۍ په څپو برابر دي، چې دا کار زموږ د ولسي شعریو غوره ځانګړتیا ده او برابر خو باید ځکه وي چې هغه په خپله یو مین هنرمند و او پر موسیقۍ پوره بلد و. اوس په لغمان ولایت کې داسې کور کوم یو که پیدا شي چې دی ټیپ غږوي او د حیران کیسټ دې ورسره نه وي، ما هم د هغه زیات شعرونه د هغه په خپل اواز او هم د نورو سندرغاړو له خولې له کیسټونو څخه د کاغذ پر مخ کښلي دي.

د حیران د شعرونو د زور څپې نه یوازې د یوې محدودې سیمې له پولو څخه رابهر شوې، بلکې زموږ د یوه معیاري

شعر په توگه يې په ټول هېواد کې انگازې وکړې او ډېر ځله به
موډا شعر د راډيو افغانستان له خپو څخه د مشهورو
سندرغاړو له خوا لې اورېدلی وي، چې وايي:

هر سهار چې د چمن کونج او کنار لتوم

زه په هغه گلخېرو کې مخ د يار لتوم

حيران سره له دې چې ښوونځی نه ولوستی او تحصیل يې
نه وکړی او نه يې د شعر او شاعرۍ په باب کومه علمي څېړنه
او پلټنه کړې وه، خو څرنگه چې د شاعرۍ زياته زېږندوينه پر
فطرت ولاړه ده، ده هم له خپل فطري لياقت او ذکاوت څخه په
کار اخيستلو سره داسې شعرونه وزېږول، چې مړينه به يې ډېر
کلونه په بر کې ونيسي او د ځينو مړينه خو به يې تر هغه چې
زموږ ولس ژوندی وي، ناشونی کار وي.

حيران د شعر په بېلابېلو فورمونو کې شعرونه کښلي، خو
ده خپل زيات شعرونه همدغه د پښتو د ولسي شعريه
چوکاټونو، يو شمېر يې د غزل او يو شمېر نور يې په پښتو کې
باب له عربي ژبې څخه راغليو چوکاټونو کې ليکلي دي.
شعري ژبه يې نرمه، ساده او روانه ده او له تجمل، پېچلتيا او
تېروستنې څخه خالي ده. داسې ښکاري چې خپل ټول شعرونه
يې له پاک زړه څخه را کښلي او هېڅ ډول کينې ته يې په کې
ځای نه دی ورکړی، چې دا هم زموږ د ولسي شعريو ه بله غوره
ځانگړنه ده.

خرنگه چې حيران پر موسيقي پوره بلد و ، نو شعرونه يې د موسيقي له خپو سره ډېر ښه ويل کېږي او په ځينو وختونو کې خو په سېلابي سيستم پسې هم دومره نه دی گرځېدلی مقصد چې له موسيقي سره برابر راغلی ، په همغه يې ښه کړې ده ، ځينې شعرونه يې که د کاغذ پر مخ همداسې ووايو نو شايد له سکتې سره به مخامخ شو ، خو که د موسيقي له خپو سره يې يو ځای کړو ، ډېر خوند به ورڅخه واخلو ، وگورئ دا شعر له موسيقي سره څومره ښه راغلی دی:

سترگو دې بيا ناغې پيدا کړلې غمجنې دي
چانه گيله منې دي د زرگي سره
خاطر دې بيا ولې ملال دی د زړه سره زما
سترگې دې بيا ناغې شوې ناز پروره زما
چاته له درده غاښ چيچۍ لرې دلبره زما
په مخې دې مړې اوښکې خورې سلگۍ غمجنې دي
ترپايه...

او يا هم دا شعر:

د زرگي پټ زخمونه وښيمه چاته

سل کړم د مينې سودا

د محتوا له مخې د حيران په شعرونو کې ملي، وطني او د ځانگړي انساني مينې روحیه زياته ليدل کېږي، خو په دې کې بيا انساني مينې ته ځانگړی ځای ورکړ شوی دی.

د حيران د شعرونو يوه بله غوره ځانگړنه په دې کې ده، چې دی سره له دې چې په يوې داسې شاعرانه سيمې کې زېږېدلی، چې شاوخوا يې ټوله ولسي شاعرانو نيولې وه، خو دی هېڅکله د هغو تر اغېزې لاندې نه دی راغلی. کله چې په کيسټ کې د هغه شعر د کوم هنرمند او يا په خپله د هغه له خوا ويل کېږي، سړی له ورايه پوهېږي چې دا د حيران شعر دی. حتی ډېر خلک چې سواد هم نه لري، له نورو شاعرانو څخه يې شعرونه بېلولی شي او دا ځکه چې دده په شعرونو کې يو ځانگړی درد پروت دی. که د شعر پېژندنې او اروا پوهنې له مخې د حيران پر شعرونو سوچ وکړو، نو دی له ژوند څخه ناراضه او نا اميده ښکاري. زما په فکر او گومان دده دا نهيلي له دوو وجو کېدی شي ده ته پېښه شوې وي:

په لومړي گام کې د ځانگړي انساني مينې له کبله چې شايد چا سره يې مينه درلودل — او بيا خپلې هيلې ته نه دی رسېدلی. او په دويم گام کې د اقتصادي ستونزو له کبله،

ځکه چې دی له کوچنیو به له سترو اقتصادي ستونزو سره مخامخ و.

خو بیا هم په شعر کې یې دومره زیاته ناامیدي نه لیدل کېږي چې سړی حکم وکړي، چې دی په مطلق ډول په نهیلۍ کې غرق دی، خو له اواز څخه یې داسې برېښي چې د ژوند شېبې پرې چندان ښې نه دي تېرې شوي. حیران د خپل عمر په ډېره لنډه موده کې په دې بریالی شو، چې ډېر شعرونه یې زموږ له معیاري شعر سره سیالي وکړای شي او که د موسیقۍ له خپو سره یې برابرښت په پام کې ونیسو، زموږ تر ډېرو معیاري شعرونو ښه برېښي، وگورئ دا غزل:

زه چې ژر پېرم اشنا هم ژاړي
ټوله دنیا زما په غم ژاړي
زما د ژوند صحنه قلم لیکلې
که حیران نه ژاړي قلم ژاړي
اویا هم دا غزل:

ما ته په کعبه د چا قسم مه راکوه
میننه مې حرم دی بل حرم مه راکوه
دغه راز د حیران په شعرونو کې د ځانگړې ژمنې روحیه هم ښه ځلېږي، هغه له نن څخه لږ تر لږه پنځه لس کاله وړاندې په خپل شعر کې وچو شونډو، په اوبښکو لندو سترگو، زگېرويو

او سلگيو ته ځای ورکړی دی، خو زموږ ځينو ځوانو شاعرانو
اوس قلم تېره کړی دی او پر دې شيانو خپل وخت تېروي.
ملگریه ستایه خط و خال ستایه
بنکلا د بنکلو د جمال ستایه
په او بنکو سپینې سترگې څه کړې پرېږده
د تورو سترگو ناز و خیال ستایه
تر پایه..

همدا ډول حیران د ټولنې د هغه وخت د روان ژوند په باب او
په هغې کې دا شاخصو د چلند په باب هم په بنکلي بڼه انتقادي
نظمونه لیکلي او د خلکو غوږونو ته یې رسولي او پر خلکو
هم ډېر بڼه لگېدلي، دا ځکه چې خلکو دا کارونه په خپلو
سترگو لیدل او ورسره پوره بلد وو. سره له دې چې دده دا ډول
لیکنې به پر هنري ارزښتونو ولاړې نه وي، یانې شعري
ځانگړنې به په کې په پوره ډول نه وي مراعات شوې، یانې
نظمونه دي، خو خلکو او ولس ته یې تر ډېرو شعرونو زیات
ارزښت درلود، دا ډول نظمونه د هر شاعر په شعرونو کې
موجود وي، هېڅ داسې شاعر نه شته چې د هغه ټوله شاعري دې
پر هنري معیارونو ولاړه وي.

خود حيران دا نظمونه پر خلکو ښه لگېدل، وگورئ دا نظم

يې:

درد مې په زړه دى ته گولۍ راكۍ د سرما ما
مرض ته گوره بيا نسخه راكړه ډاكټر ما ما
او يا هم دا نظم:

د الينگار موټر كې مه ځئ غورازه ده
ترلې جنازه ده ځان ساتئ گوره خلکو

يوه بله خبره چې د يادولو وړ ده، هغه داده چې هنرمند ته
زموږ په ټولنه كې تل تر تله په ټيټه سترگه كتل شوي. حيران هم
دې خبرې ته متوجه دى او وايي:

د جاهلانو خدا اورمه ځورېږم
خلک مې ولې كچه بولي
هنر زما پيشه ده

دغه راز يو بل ټكى چې د حيران په شعرونو كې د يادولو وړ
دى هغه دادى، چې په شعرونو كې يې ځينې كلمې له

محاوړوي شکل سره سمې راوړې دي، يانې څنگه چې په
ورځني ژوند کې د خلکو له خوا کارول کېږي.
لکه:

درد مې په زړه دی ته گولی ((راکۍ)) د سر ماما

دلته د (راکوې) فعل د (راکۍ) په بڼه راغلی دی.
په هر حال حيران شاعرو او ښه شاعرو او شعرونه به يې تر
ډېره وخته زموږ د ولس او خلکو په زړونو کې پاتې وي. په پای
کې له درنې خور ځوانې شاعرې پلوشې ساپۍ، گران ورور
ځوان شاعر لعل پاچا او گران شاعر عاشق الله فرياد څخه د زړه
له کومې مننه کوم، چې له ما سره يې د مرحوم حيران د شعرونو
په راټولولو کې مرسته وکړه او په همدې هيله چې خدای بښلي
حيران ته خدای اته واړه جنتونه ورکړي او روح يې ښاد وي،
خپلو خبرو ته د پای ټکی ږدم.

په درنښت

په ټوله پښتنه مينه

اسماعيل يون

۱۳۶۹ل کال

هر سهر چي د چمن کونج و کنار لټوم
زه په هغه گل خپرو کي مخ د يار لټوم

ماد ميني فيصلو کي يواشنا غوره کړ
محبت مې د گلرخو په دنيا غوره کړ
اوس د ميني په ساحو کي وفادار لټوم

ژوند مې مینه مرگ مې مینه سودا مینه ده
ماد زړه په سربنکل کړی رښتیا مینه ده
اوس په مینه د خوږې مینې دلدار لټوم

ستاد زلفوزولنو کي زړگي گيردي زما
نه مې خوب شته نه خندا شته مدام ويردي زما
ستاد تورو زلفو خو کي تارپه تار لټوم

رنگ مې توردی وچې شونډې سودايي غونډې شوم
کور او کلی رانه پاتې صحرايي غونډې شوم
زه حيران د تورو غرو خو کي ناچار لټوم

پاکه ربه نند مینې اشنا نه شته
ځمکه نه شته اسمان نه شته دنیا نه شته

پرون جوړې منظرې وې په سرو ګلو
نن خوړې وړې کېږدې په بیدیا نه شته

په سرو ګلو به غوغا وه د بلبلو
هغه سوز و ساز بلبلې بورا نه شته

کاني بوټي راته لپې لپې ژاړي
وايي ټکلي نازولي ليلا نه شته

بېهوده د وفا تمه کړي حیرانه
ګلرخانو کې یو ټکی وفا نه شته

د زړگي پټ زخمونه وښيږه چاته
سل کړم د مينې سودا
خاونده هېڅوک مې غوږ نه نيسي ژړا ته
سل کړم د مينې سودا
د بېلتانه په تور ماتم کې
ځان رانه ورک دی په عالم کې
څه وکړم لاس مې نه رسېږي بلې خواته
سل کړم د مينې سودا
نور به په څه زړگي خوشال کړم
را چې په خپله ځان حلال کړم
خو به سړې سړې گيلي کوم اشنا ته

سل کړم د مینې سودا
په تندي تل خورم گوزارونه
وهم د سرو وینو غړپونه
عالمه څه به مې پېښېږي انتها ته
سل کړم د مینې سودا
وینې دې ډنډه گرځي گوگل کې
له ناروا به څه حاصل کې
حیرانه خو به لاس په نام یې بېوفات ته
سل کړم د مینې سودا.

د ژوندون په سرمايو مې تالان راغی
په گلشن زما د وصل خزان راغی

يو پرهار نه دی چې غم د تشخيص وخورم
مرگنی دیار له لوري پيکان راغی

پرورش مې د خاطر په وينو ورکه
اوس خزان مې په هغه گلستان راغی

د زړه وينې مې شراب ورته نيولي
بڼه چې بيا مې نازولی جانان راغی

که په سترگو د وفا ورته نظر کړې
په اميد د وصال سوی حيران راغی.

ياره داسې خوار زار شي لکه زه
په غمونو گرفتار شي لکه زه

خدای دې اورد عاشقی په تندي بل کړه
چې خبرد عشق په کار شي لکه زه

چې دا هومره اجتناب کړې له عاشقو
هسې گیر په گل رخسار شي لکه زه

د غمجنو غم هوس مه بوله پوه شه
له غمجنو خبردار شي لکه زه

زه حیران به نو نور څه وایم دلبره
د غمونو سزاوار شي لکه زه.

ستاد غم غشی مدام د زړه په سر خورم
ناست په ویریم مدام وینې د ځیگر خورم

دا خو ستاد زبیا حسن گدایي ده
جا هلا نو تند کونه در په در خورم

که دیار له لاسه زهر او زقوم وي
په مزه یې لکه شات او یا شکر خورم

زه حیران به عاقبت ځان پرې قربان کړم
په ډیوه د مخ خر خونه برابر خورم

طیبیه نه روغېر مه مشکل مې شو علاج
له تشې تبې نه یمه د سل مې شو علاج

بې ځایه خواري مه کړه زه په خپل مرض پوهېږم
قسم زما په رب دی نور په هېڅ شي نه روغېږم
د یار دیدن علاج دی نه چې بل مې شو علاج

دوه سترگې راښکاره کړه نور مې هېڅ په ارمان نه شته
درمان زما د رنځ دی اشنا، بل څه درمان نه شته
بس دا تسکین د رنځ دی تل تر تل مې شو علاج

د ناز په کرشمو کې دې یو بل عجیب اثر دی
ارمان د ناچار عمر او تسل می د ځیگر دی
خوږو سترگو ستونه موسپدل می شو علاج

لاسونه را تر غاړه موسکه خوله په خندا ډکه
ابتره ساه نیولې وار خطا ده ځکه پکه
حیرانه په رښتیا چې اوس بېلکل می شو علاج

کله چې د مینې ډکه بڼه د دنیا وړانه شوه
بیانود عاشقو زنده گي په رښتیا کرانه شوه

زړه په یار مین شو سترگې ژاړې گربوان خیري شو
ټوله رسوایي مې له ټوټې ټوټې گربوانه شوه

زه ملامت نه یم ما د مینې قانون ومنه
ښه ده چې خطا او سهوه ټوله له اشنا نه شوه

زه به د غمجنې زنده گۍ شکایت چاته کړم
واړه بې رحمې مې له دې بې رحمه جانانه شوه

حال زما د سوي، له دې سوو او ښکو وپوښته
دغه افسانه د تمام عمر له حیرانه شوه.

ملگریه ستایه خط و خال ستایه
بنکلا د بنکلو د جمال ستایه

په اوبنکې سپینې سترگې څه کړې پرېږده
د تورو سترگو ناز و خیال ستایه
زما پتري د وچو شونډو خوښ دي
ته دې په سرو شونډو زلال ستایه
زه به زگپرويو ته سلگۍ وهمه
ته کوم بې غمه زړه خوشال ستایه
زه تومتي د زولنو لایق یم
ته نن د بنکلو زلفو جال ستایه

زه به تقدیر پسې بیدیا لټوم
د ناز حرم کې ته وصال ستایه.

سپینې سپوږمۍ څار دې شم ما سره ناکام کوه
حال مې د زرګي وایه یار ته مې سلام کوه

ناست یم یکتنها په غم، سترګې مې په اوښکونم
ډک مې له ګیلو سره دا رنگین پیغام کوه

زړه شو په لمسوند چا، لاره په لټون د چا
تاته نیمه خوا درځي ګرانې لږ پرې پام کوه

لاس په نام دقت سره، ورشه محبت سره
سوال مې د وصال سره ښه په احترام کوه

وېسه د حیران پیغام، دا د مینې ډک سلام
نور نود ښکلا صفت ګوره لاس په نام کوه.

د نازولو په ياد خيال و سودا شومه زه
خيږي گرېوان گرځمه رسوا رسوا شومه زه

زما د زړه پيمانه، له غمو ډکه شوله
خيال و سودا مې په، سرنن بې درکه شوله
د هرچا گوته راته، د تومت لکه شوله
لاړم د غرو څو کوته سر په صحرا شومه زه

زما د زړگي شیشه کې، اشنا ليدلی دی
د خوږې مينې په راز، مې پېژندلی دی
د خپله لاسه مې اور، ځانته لړلی دی
خير که پتنګ په شانې دود په بکلا شومه زه

سترگو کي بيا د اوبښکو، جوړې جرگې غوندې شوې
ستا د ديدن فيصلې، په کې خوږې غوندې شوې
اشنا د زړه ستني مې، درته کړې غوندې شوې
درځم د مرگ په لاره خیر که تالا شومه زه

ستا په یاری کې اشنا، راباندې داراغی
د کورو کلي پوزخند، د لپوتیا راغی
وايي حیران لېونی، هغه ده بیا راغی
خبر له ځانه نه وم انگشتنما شومه زه.

غم دې په ما زور و پټ پټ مې ژړل
زه وم د غم کور و پټ پټ مې ژړل

جوړه قتل گاه وه مينې ژړېدې
هر طرف غوغا وه سړې لمبې خټې
بل د هجران او زړونه دا غېدل

خوله په خندا ډکه وه ټکلي بې پروا
ناسته ځکه پکه وه سپين مخ يې زېبا
تور زلفان يې خورو، ورو ورو رپېدل

خيال د اشنا ياد شول لم لاس په نام
زړه په ديدن بڼاد شو ومې که سلام
بخت د حيران تور و يار کله کتل

ما چي وليده ديار بنكلي بشر
لكه خاص چي وي په ما باندې اختر

توري زلفي يې په ناز شانه كولي
لور تر لوره كنسته پورته و معطر

كرشمو كي يې يو بل عجب اثارو
زما خوار زړگي يې خوار كړي و نظر

بي پروا مي خوانه تېره شوه موسكي شوه
اور يې بل كړد حيران د زړه په سر.

خو به ارمانونه د زړه تنگ ساتم
نوره به دې لار لکه ملنگ ساتم

تا چې په سرو وینو سترگې سرې کړلې
زه به لیمې سرې په وینو رنگ ساتم

سترگو مې د سترگو لار څارلې ده
غوږ کې د اشنا د پاولو شرنگ ساتم

درد د ږندو سترگو له دوا شوله
ځکه توري خاوري د پتنګ ساتم

زه حیران به اوس زړګی تسل کړمه
دا ګیلې به یار ته په پالنگ ساتم

په سترگو کې د مینې پټه اسرار مزه لري
نازونه کرشمې د خپل دلدار مزه لري
بورا دی که بلبل
صفت کوي د گل
مثال نه لري بل
خوږې خوږې خبرې د رېبار مزه لري
خوبان که جنگ وقار کړي
د شنو لښتو گوزار کړي
عاشق پرې افتخار کړي
د ښکلو اخ وږې کې دندو کار مزه لري
وعده چې د وصال وي

د مینې پُرس و پال وي
غمونه ټول پایمال وي
عالمه هغه شپه د انتظار مزه لري
د مینې داسې کاروي
هر څوک چې گرفتاروي
حیرانه خوار و زاروي
ټول ژوند د عاشقانو ناقرار مزه لري.

د بدو بد د بنو به بنه ياد پري
وايه اشناد تا به خه ياد پري

هر خه به تېر شي مگر هېر به نه شي
د خوږې ژبې به خواږه ياد پري

هر خه کوي خونار واهه کوه
داسې خونه چې دا به نه ياد پري

ترخه ترخه وي تريخ تاريخ جوړوي
د نن ترخه سبا ترخه ياد پري

سترگې نږدې کړه د حيران زړگي ته
ستا خوږې سترگې يې د زړه ياد پري

لېونۍ مینې دې هسې لېونۍ کړم
چې همه واره عالم کې خندنی کړم

مستې سترگې دې د سرو لېانو ست کړي
بې صبري دې سپینې خولې ته هولنی کړم

چې د مخ دیوې دې بلې په تور تم شي
هغه دم به ځان و جسم سپېلنی کړم

تېر خو هېر دي په حیران د سبا پرېږده
که یو ځلې دې رایاد لا پرونی کړم

زما ژوند د يار له غم سره مزه که
لکه گل د اوبو نم سره مزه که

د زبیا حسن کتو لایق دې نه یم
پیغمبر لوح و قلم سره مزه که

پاکه مینه د حیران پاکه اشناده
ځکه مینه مې صنم سره مزه که.

شیرینه یاره نو په خوله به خو گیلې کومه
پرېږده چې مینه کې سلگۍ وږې وږې کومه

یو خوا دې غم د تورو سترگو کړم زخمې په ځیگر
بل دې هجران په زړه را ومنډه د ظلم خنجر
خلاصه مینې دې په غم کې کړمه شام و سهر
درته گیلې به نو د کومې قبیلې کومه

زړه مې مجنون شورانه غواړي د لیلې سترگې
لکه ماشوم یې کړلې سرې نو په ژړا سترگې
نه شته نیازینه که ږنډې شوې د دنیا سترگې
خاونده چا نه به تپوس اوس د لیلې کومه

سوی حیران یم سوی آه سوی فریاد کومه
ژړاله غمه ستا د دوه سترگو په یاد کومه
وږې سلگۍ به د مجنون او دفرهاد کومه
دا مې په برخه دی سلگۍ وږې وږې کومه

زړگيه تاته ليا بيا ياده شوه
ماته جفاد بې وفا ياده شوه

غوتې په موسكه خوله خندا كوله
بلبله ستا مې واويلا ياده شوه

شبنم له گلېه بېلېده ژړل يې
حكه مې سمدستي ژړا ياده شوه

حيرانه حال مې د پتنګ وليده
ماته د مينې ناروا ياده شوه.

نیمه شپه وه د خیالونو ولولې راغلي
د غمونو ډلي ډلي قافلي راغلي

نیمه شپه وه چې د هجر لمبه بله شوه
دا د غم لمبه مې تاوه له گوگله شوه
زړه زخمي شو شني لوڅې مې له خولې راغلي

سترگې پټې خیال کې ډوب د خپل اشنا شومه
لاس مې پاس په تندي کېښود په ژړا شومه
له هیبته مې په مخ سرې خولې راغلي

تنها ناست یمه فریاد د یار په یاد کوم
سوی سوی اسو پلي سوی فریاد کوم
هرې خوانه د هجران د غم لمبې راغلي

نور څه نه و توره شپه وه یو حیران غریب
یک تنها په غم کې ډوب کم بخت پرېشان غریب
ځکه خولې ته مې نیمګړې خو ګیلې راغلي.

په زړه مې د ژوندون هغه نازونه ټول ارمان دي
د تورو تورو سترگو
ارمان مې هر زمان دی ، د تورو تورو سترگو

سوری سوری ځیگر دی ، د مینې انتظار کې
په زړه مې جوړ محشر دی ، د مینې انتظار کې
یو مینه زمانه ده اشنا ډېر دې عاشقان دي
د تورو تورو سترگو
څوک سروهي ژړېږي ، اخته په اند پښنو
څوک زړه مېني ځورېږي اخته په اند پښنو
له اوبڼکو وینو ډک یې انتظار دواړه چشمان دي
د تورو تورو سترگو
نن تېره په سبا شوه ، ترڅو به لا حیران یې
سبا د غم سودا شوه ، ترڅو به لا حیران یې
رنگ ژېړ په یارانه کې وچې شونډې د حیران دي
د تورو تورو سترگو.

هسي غم کړمه د بنکلو بي اختيار
په رڼو سترگو مې ورکه کړله لار

نه پوهېږم چې دا څه راباندې شوي
چې نه يار شم پېژندلی نه اغيار

سړې لمبې شوې رانه تاوې په کې سوځم
راته اور شونو بڼايسته بنکلی گلزار

که د ټول جهان خوبان ټول وفادار وي
په قسمت د خوار حيران دی جفا کار.

ودې سوم جانانه سترگو کې اشرلرې
زړه مې شو قلم قلم خه خيالي بشرلرې

راشه ساه مې خېږي روح مې تاته انتظار دی
ای د زړگي سره نور په دې کې بې اختیار دی
مرمه بې له تانه چا باندې نظر لرې

رنځ زما مشکل شو ساه مې خېږي درد مې زور دی
ای د رنځ طبیبه! رارسېږه حال مې نور دی
ای د درد درمانه راشه که خبر لرې

مین د مین وي خو پالنه وي دنیا کې
بیا به پس له مرگه وفا خه کوم عقبا کې

هلتە بە شي گرانە خيال كە د محشر لري

زە دا ستا حيران يم خە مې كړې رضا دې خپله
سرو مال مې ستا عشق كې بايللى له ازله
گرانە مهربانه ته اختيار په سر لري

رويياره يارته وايه زما سوال منې كه نه؟
د مينې په دنيا كې مې وصال منې كه نه؟

دوه سترگې دې كړه پورته زه خيال ستا د ليدو كړم
رښتيا وايه محبوبې دغه خيال منې كه نه؟

د گل قدر بلبل كړي د جمال به عاشقان
تعظيم د عاشقانو د جمال منې كه نه؟

يو ځلې دې خوله راكړه په ډېره خوږه مينه
د مينې ارزوگانې هر مهال منې كه نه؟

حيران د ارزوگله لږ په بد حال مې خبر شه
نيمگړې التجا مې د بد حال منې كه نه؟

څوک راته سلگۍ که څوک مې ځای پرځای وژلي دي
ما چې په ملالو سترگو هرې خوا کتلي دي

زه چې سترگې تورې شونډې سرې اوربل شانه کړمه
تورې زلفې نورې په سپين مخ دانه دانه کړمه
بنایي چې تمام عالم به واړه دېوانه کړمه

سترگې به ړندې وي په لیدو چې مبتلا نه شي
هغه زړه دې وچوي چې په یو نظر تالا نه شي
وینې به یې سپینې په هر رڼ کې په جوش رانه شي

زړونه مې د مینې په سینځ اړخ په اړخ داغلي دي

ډېر زما له غمه حال زبون څیرې ګرېوان ژاړي
هر خواته چې ګورم لېوني خواره پرېشان ژاړي
بل مې د خولګۍ په تمه تل سوی حیران ژاړي
ډېر راته راغلي بېنوا راځنې تللي دي.

رانه هېر کړو ډېر يادونه دا ستا ياد
چې را ياد شي بس زړگۍ شي په فرياد

ا فرين دې په دا هسې يارانه شي
زه دې غم کړم صبح و شام و ته عناد

ستا په مينه چې زه هغومره صادق یم
په جهان به نه مجنون و نه فرهاد

پس له مرگه که بنادي راشي لحد کې
خه فايده ده چې په ژوند نه شومه بناد

نه د رب په رضا لاره نه روغېږي
په حيران بېچاره وشو خه فساد.

په ښکلو ارمانونو به دا سوی زړگی سوړ کړم
وطنه! تا به جوړ کړم وطنه تا به جوړ کړم

زما ښایسته وطنه ولا ښه به دې سینګار کړم
دا تورې سپرې دښتې به دې ښې گل وگلزار کړم
ښایسته ښکلي زلمیان به دې راپورته په تلوار کړم
دا وږي یتیمان به دې هریو په ګډه موړ کړم

ړانده، کانه بچي به دې بینا په زېربنا کړم
بیرغ به دې راپورته په چک چکو په هه ها کړم
زموږ ملي ناموس یې ټول به تا ځنې فدا کړم
قربان به دې خدمت کې نراو ښځه ځوان او زوړ کړم

د پوهې لمر ختلی معلومداره ښکاره لار ده
تیارود ناپوهی نه یو وتلی اوس سهار ده
منزل و هوروان یو خپل هدف ته مو تلوار ده
قسم دی چې بدخوا به دې په ډېر ارمان کې سوړ کړم

ستا ناوې به سینگار شي لور تر لور به خوشالي شي
حیرانه بیا به هلته ټول جهان سره سیالي شي
ازبک و هزاره افغان به کلکه ورورولي شي
هر خوا به کور په کور درځني ورک ملي اروپ کړم

ترخو په خوب ويده دي د وطن بڼايسته زلميان
راپورته شئ بيدار شئ لږ څه وپېژنئ ځان

وطن زموږه کور دی په خپل کور کې نا محرم يو
چې نوم د وطن واخلو نو په دې ولې مجرم يو
څه وجه ده ځوانانو سپېر خور دهر ظالم يو
بېگه سبب په سرد ظالمانو خورو سوکان

نه موبڼې جامې په تن کړې نه په نس باندې ماړه شو
د يو څپک جواړي په ارمانونو کې زاړه شو

نه هېڅکله د خان صاحب د قرض ځنې ساړه شو
تر څو به دوی خانان وي موږه وږي مزدوران

جهان کې کونج په کونج ورک شوی نوم د استعمار
اختر دی مساوات دی هریو بوخت دی په خپل کار
تبعیض له منځه تللی د مزدورانو د باده
تراوسه موږ غوښتي خوري ناترسه بادهاران

په ډېره شتمنۍ کې موږ ولې خوار و زاریو
دا ځکه چې حق غواړو بس کافر شو گنهکاریو
ملا صاحب کړو امر دوزخیان شو معلومدار یو
حیرانه وایه موږه به شو کله جنتیان

د جاها لانو خندا اورمه خورېږم
خلک مې ولې کچه بولي
هنر زما پيشه دی

عقل، شعور لرم انسان یم
خواني طاقت لرمه خوان یم
د قام د هیلو ترجمان یم
د گران ولس په خدمتونو نه شرمېږم
هنر زما پيشه دی

مین په خپل ملي کلچریم
په اهلیت کې ښه خبریم
مسخره نه یېم با هنریم
خیر که خلک خاندې زه خو ډېر په دې نازېږم
هنر زما پیشه دی

بشر خو ټول مغه بشردی
یو اراده یو یو یې مصدردی
که خوار غریب که معتبردی
په کور او کلي کې زه ولې بد یادېږم
هنر زما پیشه دی.

ماته په كعبه د چا قسم مه راکوه
مینه مې حرم دی بل حرم مه راکوه

مینه خو پېغور نه دی د مینې لېونیه
ماته پېغور ونه د صنم مه راکوه

خیر دی که د یار له غمه مرم حکیمه ودي مرم
بس د زړه زخمو ته مې ملهم مه راکوه

دازه حیران له غمه لېونی او غمجن خوښ یم
غم مې د یار خوښ دی بل یو غم مه راکوه.

ايتره راغله ساه نيولي قسم
بي پروا تيره شوله غلي قسم

بيگاه مي خوانه بي پروا تيره شوه
غره د حسن په بنکلا تيره شوه
له قاره شنه بنکلي ليلا تيره شوه
بيا کوم ناترسه قارولي قسم

يوه شغله وه رابنکاره غوندي شوه
د عاشقانو ننداره غوندي شوه
کړه وره شوه کناره غوندي شوه
شوځه هوسۍ چا غغلولې قسم

په بنایسته مخ یې سره گلان کرلي
په سپینو لپچو یې ماران روزلي
په کرشمو یې عاشقان وژلي
د زړونو بنکار ته راوتلې قسم

حیرانه خیال وکه سودا د مینې
دا کوم مثال دی په دنیا د مینې
یا حقیقت به وي لیلاد مینې
که مې په خوب چیرته لیدلې قسم

سترگو دې بيا ناغې پيدا کړلې غمجنې دي
چانه گيله منې دي د زرگي سره

خاطر دې بيا ولې ملال دی د زړه سره زما
سترگې دې بيا ناغې ناغې شوې نازپروړه زما
چاته له درده غاښ چيچي لري دلبره زما
په مخ دې مړې اوښکې خورې سلگۍ غمجنې دي

زړگی دې ډک دی له گیلو په خوله ویلې نه شې
د اندېښنو توپان د زړه تسلولی نه شې
د خواشینۍ، سلگۍ په شونډو پټولی نه شې
د غم سلگۍ دې بیا بې واره لغوړنې دي

د ښوڅو کې دې ابترې شوې تسل به غواړي
له اوښکو ډکې چاته برې شوې تسل به غواړي
د حیران خواته برابرې شوې تسل به غواړي
له گیلو ډکې کرشمې دې اندېښمنې دي

مخ مې د هجران په لمبو سوی سوی سکوردی
دا زېښلی رنگ مې گوره شه له غمه توردی

هسې ناکردې چې دې زما په ژوندون کړي دي
ستا خمارو سترگو مې د ژوند سرمایې وړي دي
ستا له ظلمه زوره مې اعضا د بدن ستړي دي
هسې دې په مارا اړولي د غم خړي دي
زه په فریاد ناست یم ستا خوښې او لږې چړي دي
دود مې له سر خپري بل مې زړه کې دغه اوردی

حق ویلی نه شم راسره د هجران وېره ده
تا چې په ما کړې اوس مې هغه کرده هېره ده
دا تعدا لا څه کوي چې تېره لا په تېره ده
خیر دې عاقبت وي راته دا ظلم لا چېره ده
دا څنگه یاري ده چې له مینې جفا ېېره ده
بناد په وصال نه شوم د هجران اندېښنه زور دی

زه په ژړا ناست یم ته زما په ژړا خاندې
چاته ستا له لاسه دا زخمی زړگی کړم وړاندې
هسې ناکړدې چې ته زما په ژوندون کاندې
خود دې زه حیران په اور ستي کړم لاندې باندې
ما په سرگاللي ستا له خوا نه ترخې تاندې
خیر که ستا له لاسه مې خراب د زړگی کور دی.

زه چي ژړېږم اشنا هم ژاري
توله دنيا زما په غم ژاري

ديار له غېږې په ژړا پرېوتم
لکه په گل کې چې شبنم ژاري

زړگيه ويلي شه ټوټې ټوټې شه
چې نازولي په حرم ژاري

زما د ژوند صحنه قلم ليکلي
که حيران نه ژاري قلم ژاري

چاته بڼکاره کړمه د زړه زخموڼه
اشنا پرې ایښي د جفا دا غوڼه

زماله غمه دفترونه جوړ شول
نه شته د یار دغه عمده عرضونه

یو مې له ځایه زړه په غم ستي و
سترگو پرې بڼخ کړل د بڼو سیخونه

زړگی مو موړدې په نعمت د مینې
سبا بېگه خورم د وصال غموڼه

حیرانه زړه دې په جفا تسل کړه
د عاشقانو وي نصیب دردونه

هغه يارد مينې بې وفا و پر ستم و خوت
چاته فريادي شم جفا کار زما صنم و خوت

خوبه ستاله لاسه نازنينې د زړه وينې خورم
ستاد بېر حمې خپېرې زړه باندي سنگينې خورم
دغه زما حال دی اندېښنې دا ستاد مينې خورم
وکړه يو نظر د مينې ستا په خيال مې دم و خوت

نور عالم کل واپه زندگي لري خدا سره
دا خوبخت زما دی الوده غم و سودا سره

زړه زما بلد شو اندېښنو ويرو ژړا سره
څه وکړمه خدايه په نصيب مې د يار غم و خوت

چاته ستا له لاسه دا زخمي زړگي ښکاره کړمه
څوک به مې عرض واخلې که گرېوان پاره پاره کړمه
ستا د ظلم و زوره به نگاره څه چاره کړمه
بس کړه ظلم پرېږده له زخمي زړگي مې نم و خوت

زه حيران مجبور شوم فريادي درته راغلی يم
اور مې په سربل دی لکه شمع سوزېدلی يم
مرمه نه روغېږم له ډېر درده کېدلی يم
ولې دې غماز په درکې مانه مقدم و خوت.

درد مې په زړه دى ته گولۍ راكۍ د سر ماما
مرض مې گوره بيا نسخه راكړه ډاكټر ماما

وايم د غاښ معمولي درد لرم نسخه كه راكړې
ته د اتو كالو ليكې راته بستر ماما
معاینه خانه كې كښته پورته گورم هېڅ نه شته
خالي خلتې دي د سپرمو زور نيشتر ماما
همدغه وينې مې رگو كې وې چې توى دې كړلې
دا پېچكاري وه كه د زور غويي وه ښكر ماما
پيسه دار درولې غريب په ټيل وهلو باسې
بيدار ولاړ دى دروازه كې كمبودر ماما

حيران به خو درته په شعر ستايي د زړه دردونه
خداى دې غريب له زړه نه خپله كه خبر ماما.

نه به ژوندی یم نه به بڼکلي لیلیا بیا ووینم
نه به یې سپینه خولگی ډکه په خندا ووینم

نه به ژوندی یم نه به بیا هغه نازونه کوي
نه به په تورو سترگو پټ اشارتونه کوي
نه به یې سرې شونډې نازک نازک ستونه کوي
نه به د بلې معشوقې داسې وفا ووینم

نه به ژوندی یم نه به بیا هغه خیالونه کړمه
نه به یې تورې زلفې بیا د ناز ټالونه کړمه
نه به یې بیا له سپینې غاړې تاو لاسونه کړمه
نه به په خوب کې چېرې هغه تماشا ووینم

نه به ژوندی یم نه به بیا هغه اشنا راشي
نه به مې بیا غېږې ته مسته په خندا راشي

نه به په مخه نازولې ليلا بيا راشي
نه به د مينې ډکې سترگې په موسکا ووينم

نه به ژوندی يم نه به بيا زلفې تاودارې کړي
نه به په سپين جمال خالونه لارې لارې کړي
نه به حيران ته رانېکاره سترگې خمارې کړي
پيدا به نه شي که څلور کونجه دنيا ووينم.

د محمد اسماعيل يون لنډه پېژندنه

محمد اسماعيل

يونس د حاجي

محمد خان زوى

پر ۱۳۴۶ل کال،

د لغمان ولايت د

الينگار

ولسوالۍ

دنيازيو په يوې

روښنفکرې

کورنۍ کې

زېږېدلى دى.

لومړنۍ زده کړې يې د الينگار ولسوالۍ د سلينگار په لومړني
ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغى او
په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۶ل کال له نوموړې لېسې
څخه په دويم نومره بريالى او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو
او ادبياتو پوهنځي د پښتو څانگې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له
نوموړې څانگې څخه اول نومره بريالى او پر همدې کال بېرته
د پښتو څانگې د کدر غړى شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانگه

کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بريالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د (پوهندوی) علمي پورې ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او ((شمشاد)) مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنگه د یو شمېر نورو چاپي خپرونو هم کار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرگې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرگې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرگې غړی، بیاد جرگې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرگې د لومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسته خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد د ښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرگې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرگې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له

خوا ترسره شول. استاد يون د اساسي قانون د تصويب په لويه جرگه کې د نوموړې جرگې د دارالانشاد غړي په توگه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد يون په ختيزو ولايتونو کې د افغانستان د جمهوري رياست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لويو جنگسالارانو او ځينو تنظيمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملگرو ملتونو د زيات فشار له امله له کاره گوښه شو. ملگرو ملتونو (UNAMA) استاد يون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تردې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد يون ونه منله او خپلې استادۍ ته يې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته يې د ځينو ملگرو په زيات ټينگار او غوښتنه، د جمهوري رياست د ملي امنيت شورا په دفتر کې د فرهنگي چارو د رياست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پرمخ وړي. استاد يون پر ۱۳۸۵ ل کال د افغانستان او پاکستان د امن گډې جرگې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توگه غوره شو او دا دنده يې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد يون د خپلواک ليکوال په توگه په تېرو شلو کلونو کې گڼ شمېر فرهنگي او ټولنيز خدمتونه ترسره کړي، په گڼو چاپي، راډيويي او ټلويزيوني مرکو کې يې د واقعيتونو او حقايقو د څرگندېدو له امله د خلکو په زړونو کې ځای نيولی دی. که څه هم

ډېر خلک د يون ليکنې، مرکې او نظريات خونښوي، خو يو شمېر داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او گټورو نظرياتو ته هم غلط رنگ او تعبير ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي گټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينگه مخالفت کوي. زه ددې شاهد یم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پروړاندې يې مثبت او منفي غبرگونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرگونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع گټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرگونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنگو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنگي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنگي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول گورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېريو نيم کال راهيسې پرې په منظم ډول کار شوی، او ډل شوي او دادی ستاسو مخې ته ايښودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې

ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنگي کار سرته رسول اسانه کار نه دی استاد يون پر خپلو فرهنگي کارونو سربېره د گڼو فرهنگي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توگه هم خپل فرهنگي رول ادا کړی، په پېښور کې يې د دوو المان مېشتو فرهنگي ټولنو (د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې) او (د پښتني فرهنگ د ودې پراختيا ټولنې) د همکار په توگه د بېلابېلو ليکوالو په لسگونو اشار، ايډيټ او چاپ کړي دي. دغه راز يې په سلگونو کورنيو مشاعرو، ادبي غونډو او سيمينارونو کې ونډه اخيسته ده، خپله يې هم په لسگونو مشاعرې، سيمينارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په يوزيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړي ده. دلته به يې د اشارو يادونه وکړو:

اشار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	خرنگوالي	چاپ کال
• متکور	لومړۍ شعري ټولگه	دويم ۱۳۸۷
• په اوروونو کې سندرې	دويمه شعري ټولگه	دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

- هیلې ګډه شعري ټولګه دویم ۱۳۸۷
- نیمګړي ارمانونه د حیران شعري ټولګه دویم ۱۳۸۷
- د لوونو فصل ګډه شعري ټولګه دویم ۱۳۸۷
- د نازوانا یاد د سیمینارد لیکنو ټولګه دویم ۱۳۸۷
- د استاد الفت نثري کلیات د استاد الفت نثرونه درېیم ۱۳۸۷
- سیندونه هم مري د اسحق تنګیال شعري منتخبات دویم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
- د پوهنوال روستار تره کي اثر دویم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګي میراثونو ته یوه کتنه
- د نینسي دوپرې اثر دویم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه
- د پوهنوال روستار تره کی اثر دویم ۱۳۸۷

د- یونلیکنې:

- د اماراتو سفر د اماراتو یونلیک دویم ۱۳۸۷
- که یون دی یون دی د اروپا یونلیک لومړی ۱۳۸۷
- د پنتاګون ترخنډو د امریکا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

ه- خپرني او شننې:

- د محمد گل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه دویم ۱۳۸۷
- استاد زیار د پښتني فرهنګ یو ځلاند ستوری دویم ۱۳۸۷
- د کابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود دویم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زیانونه دویم ۱۳۸۷

- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
 - له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دويم ۱۳۸۷
 - ساينسي پرمختياوې دويم ۱۳۸۷
 - بېړنۍ لويه جرگه ولسواکي او زورواکي دويم ۱۳۸۷
 - انديال خوشال لومړی ۱۳۸۷
 - هيله د خپلو سريزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
 - کلتوري يون لومړی ۱۳۸۷
 - فرهنگي فقر لومړی ۱۳۸۷
 - مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷
 - خوشال په خپل ايډيال لومړی ۱۳۸۷
 - د کتابونو په وړېمو کې لومړی ۱۳۸۷
 - افغانستان په سياسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷
 - پښتو ليکنی سمون لومړی ۱۳۸۷
 - اوسنۍ رسنۍ لومړی ۱۳۸۷
 - که نړيوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷
- خدای (ج) دې استاد يون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم
تاند لري، الله (ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په
فرهنگي کارو زيار کې ورته دنور زغم او اوسپلې هيله لرم.
په درناوي
وفا الرحمن وفا
کابل-افغانستان

ningəri armanuna

(Uncompleted desires)

Hairan's poems collection

Collected

By:

M. Ismael yoon

د خپرونو لړ: (۲)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library